

DIE SLIMME, SLIMME DOES

DOOR D. V. D. SPIEGEL

NIJKERK G.F. CALLENBACH

DIE SLIMME, SLIMME DOES

DOOR D. V. D. SPIEGEL

GEÏLLUSTREERD DOOR JAN WIEGMAN

NIJKERK G. F. CALLENBACH

I.

Drie mak-ker-tjes.

Bep-pie was een meis-je van ze-ven jaar. Ze woon-de in een aar-dig huis-je met een mooi tuin-tje er voor en ook nog een tuin er ach-ter. Ze had geen zus-jes, om mee te spe-len en een broer-tje, dat nog heel klein was. Dat lag nog in de wieg. Daar kon ze dus ook niet mee spe-len.

Ze had wel een paar vrien-din-ne-tjes, Cor-rie van den sla-ger en Rie-tje van den bak-ker. Die wa-ren ge-lijk met haar naar school ge-gaan. Dat was wel leuk, want met die meis-jes speel-de ze graag.

Ze kwa-men dik-wijls bij haar, want ach-ter in den tuin was een fij-ne zand-hoop. Daar kon-den ze zoo pret-tig spe-len. Daar brach-ten ze dan de pop-pen naar toe en speel-den, dat ze aan het strand wa-ren.

En Bep-pie ging ook wel eens naar Rie-tje. Daar had-den ze een schom-mel. Dat was ook fijn. Rie-tje

had nog een zus-je, dat groo-ter was en die hielp ze dan met schom-me-len. Want al-leen moch-ten ze niet. Dat was veel te ge-vaar-lijk.

Bij Cor-rie was het ook wel aar-dig, maar daar ging Bep-pie toch niet zoo graag naar toe. Weet je, hoe dat kwam? Cor-rie had een broer, een groo-te jon-gen al, van bij-na twaalf jaar, en die plaag-de graag klei-ne meis-jes. Cor-rie gaf daar niets om, maar Bep-pie vond het zoo naar. Daar-om kwam ze niet vaak bij Cor-rie en speel-de ze lie-ver bij Rie-tje of in hun ei-gen tuin.

Zoo ging het in den zo-mer. Maar in den win-ter dan? Dan kan je na school-tijd niet meer bui-ten spe-len, om-dat het zoo vroeg don-ker is. Ja, en het erg-ste was, dat Bep-pie een klein eind-je bui-ten het dorp woon-de. Daar-om moest ze al-tijd da-de-lijk naar huis ko-men en kwam er van spe-len meest-al niets meer.

Die ar-me Bep-pie, hè? Met wie moest ze dan spe-len? Pop-pen, nou ja, die zijn wel aar-dig, maar ze pra-ten niet. En met an-der speel-goed is het toch ook niet zoo leuk, als je hee-le-maal al-leen bent.

Ja, dat is zoo. Maar luis-ter eens! Bij Bep-pie in huis had-den ze een hond en een poes. Dat wa-ren Bep-pie's mak-ker-tjes en daar-mee speel-de ze wat

graag. Het hond-je heet-te Does. Jul-lie hebt ze-ker wel eens een does-hond ge-zien, hè? Je weet wel, met van die lan-ge zwar-te krul-ha-ren. Soms wordt de ach-ter-helft, een stuk van den staart en van de poo-ten, kort ge-knipt en dan ziet zoo'n hond er uit of hij een dik jas-je aan heeft. Nou, zoo'n hond had-den ze bij Bep-pie.

De poes was ook al zwart. Maar die had een wit neus-je en wit-te voet-jes. Net of ze wit-te schoen-tjes aan had.

En weet je, wat het leuk-ste was?

Does en Mi-mi, zoo heet-te de poes, kon-den het erg goed vin-den sa-men. Hond-jes en kat-jes vech-ten an-ders nog-al eens, hè?

Maar Does en Mi-mi niet, hoor!

Dat kwam, door-dat ze me-kaar zoo heel goed ken-den. Ze wa-ren al-le-bei nog klein, toen Bep-pie's va-der ze op een a-vond mee-bracht. Ze had-den het al-le twee slecht naar hun zin, dien eer-sten dag, want Mi-mi dacht aan de an-de-re poes-jes, waar ze vroe-ger mee speel-de, en Does vond het ook zoo a-ke-lig, dat hij hier geen klei-ne hond-jes zag. Toen sloot hij maar vriend-schap met Mi-mi en dat be-viel hem best.

Wat had Bep-pie het fijn ge-von-den, toen va-der

Does-je en Mi-mi mee-bracht. 't Was toen mid-den in den zo-mer, maar Bep-pie speel-de de eer-ste da-gen veel lie-ver met Does-je en Mi-mi, dan met

de vrien-din-ne-tjes. Moest je die twee ach-ter een bal of een klos-je zien aan-hol-len. Dan lach-te je je slap. Mi-mi liep veel har-der dan Doe-ze-ke en daar-om had zij het eerst den bal te pak-ken, maar als Does-je dan be-gon te blaf-fen, liet zij soms van

schrik weer los. En dan schoot dat dik-ke Doe-ze-ke er op af en tui-mel-de dik-wijls er mee om-ver. Soms was Bep-pie 's mor-gens voor ne-ge-nen al zóó aan het spe-len met die twee kleu-ter-tjes, dat ze den tijd ver-gat en ze-ker te laat zou zijn ge-ko-men, als moe-der haar niet ge-roe-pen had. Dan vond ze het soms echt naar, dat ze niet thuis kon blij-ven. Maar er hielp niets aan, ze moest naar school. En ter-wijl zij weg was, speel-den Does en Mi-mi sa-men en wer-den op die ma-nier goe-de vriend-jes.

Does groei-de veel har-der dan Mi-mi.

Na-tuur-lijk, een does is groo-ter dan een poes, hè? Maar Bep-pie vond het wel eens jam-mer. Does-je werd al gauw te zwaar om ge-dra-gen te wor-den en ook te groot om op haar schoot te zit-ten. Dat ging met Mi-mi be-ter, maar dan was het weer zoo ver-ve-lend voor Does, want die zat dan zoo ver-drie-tig te kij-ken, net of hij zeg-gen wou: „Hou je nou heusch meer van Mi-mi dan van mij? Ik ben toch ook lief?”

Dan zet-te Bep-pie poes meest weer gauw neer en bui-tel-de met haar twee mak-ker-tjes o-ver den grond.

Dan was het een ge-gier en ge-blaf van be-lang, soms zóó erg, dat moe-der de vin-gers in de oo-ren

stop-te en zei: „Wat een klei-ne la-waai-ma-kers zijn jul-lie toch. Mi-mi is heusch nog de be-daard-ste; diè houdt ten-min-ste haar bek-je dicht.”

Zoo was het een heel pret-ti-ge win-ter ge-weest voor de drie mak-ker-tjes.

Va-der noem-de ze soms drie rak-ker-tjes, als ze het wat te bont maak-ten, maar dan zei Bep-pie: „Hè, vader, u hebt Does en Mi-mi zelf mee-ge-bracht.”

Va-der lach-te een beet-je en zei: „Pas maar op, dat ik ze ook niet weer weg-breng en jou er-bij.”

Maar dat meen-de va-der niet. Dat zei hij maar voor een grap-je.

II.

Die Mi-mi toch.

Toen het voor-jaar werd, speel-de Bep-pie na-tuur-lijk weer bui-ten. Ook nog wel met Does en Mi-mi, maar toch niet zoo vaak meer. Ze was heel dik-wijls bij Rie-tje, want daar had-den ze nu ook nog een wip er bij. Wip-pen, dat was pas fijn. Nog veel ech-ter dan schom-me-len, vond Bep-pie. Wip-pen moch-ten ze ook wel zon-der dat Rie-tjes zus-je er bij was, want dat was lang niet zoo ge-vaar-lijk

als schom-me-len en, ze wer-den ook al zoo groot!
Ze za-ten nu al in de twee-de klas!

Toch ver-gat Bep de twee mak-ker-tjes thuis niet, hoor! Maar die wer-den zelf ook een beet-je anders. Mi-mi voor-al kon soms zoo echt suf zijn of zit-ten kij-ken als een ou-de, wij-ze kat. Mi-mi had wei-nig zin meer, om ach-ter klos-jes aan te ren-nen, daar vond zij zich-zelf nu ze-ker te ver-stan-dig voor. En Does werd een ech-te waak-hond. Weet je, wat hij fijn vond? Als broer-tje in zijn wa-gen bui-ten lag. Dan zei moe-der: „Pas op het kind, Does!”

En weet je, wat Does dan deed?

Die ging er dan vlak bij lig-gen met den kop op de voor-poo-ten. Dan deed hij net, of hij sliep. Maar pas op, wie het zou dur-ven wa-gen, dicht bij broer-tje te ko-men. Dan zou Does wel too-nen, dat hij niet sliep. Va-der, moe-der en Bep-pie, die moch-ten na-tuur-lijk wel bij het wa-gen-tje ko-men, maar ver-der ook nie-mand. En als hij daar zoo lag, hoef-de Bep hem niet te roe-pen. Dan bleef hij stil lig-gen en deed net, of hij niets hoor-de.

Eens op een mor-gen, toen moe-der Bep-pie kwam roe-pen, om op te staan, lach-te ze een beet-je.

Bep zag het da-de-lijk.

„Waar-om lacht u, moes?” vroeg ze.

„Lach ik?” zei moe-der.

„Ja, hoor! Dat weet u zelf ook wel.”

„Nou, ik denk, dat jij straks ook wel zult la-chen,”
ant-woord-de moe-der.

„Waar-om dan, moes?”

„Dat zeg ik niet.”

„Hè, toe nou!”

„Je moet het zelf maar zien.”

„Is er dan wat te zien, moes?”

„Ja, iets heel leuks. Hoe vlug-ger je nu voort-
maakt, hoe eer-der je het moogt zien.”

„Kan ik het zóó niet e-ven zien, moes?”

„Nee, eerst aan-klee-den.”

Als moe-der dat zoo stel-licg zei, was er geen
pra-ten te-gen en dus haast-te Bep-pie zich zoo
hard ze kon. Meest treu-zel-de ze nog-al, maar nu
hee-le-maal niet, hoor!

Toen ze klaar was en in de huis-ka-mer kwam,
vroeg ze weer: „Moes, zegt u het nou?”

„Ga maar eens kij-ken in het schuur-tje,” zei
moe-der.

Bep vloog de ka-mer uit, de gang door, de keu-ken
in, dan nog één deur en ze was in het schuur-tje.

Ze keek, en keek

„Ik zie niets, moe-der,” riep ze.

Moe-der was ach-ter haar aan-ge-ko-men en zei:
„Kijk dan eens naar het mand-je van Mi-mi.”

„Nou, dat is O moes, moes, klein-tjes, klei-ne
poes-jes!”

Ja, daar zag ze twee klei-ne poe-se-kop-jes
tus-schen Mi-mi's poot-jes. Het ee-ne was grijs en

het an-de-re zwart. Ze wou ze in haar han-den
ne-men, maar dat vond Mi-mi niet goed. Die sloeg
haar ee-ne ach-ter-poot-je om haar kin-der-tjes
heen en leg-de haar kop bo-ven-op de klei-ne kop-jes.

„Hè, Mi-mi, wat doe je nou raar,” zei Bep een
beet-je boos, maar moe-der zei: „Mi-mi is bang, dat

we haar klein-tjes kwaad wil-len doen, daar-om pro-beert zij ze zoo weg te stop-pen.”

„Maar ik wou ze zoo graag hee-le-maal zien, moes,” zei Bep-pie.

„Nou, dat kan wel eens, o-ver een paar da-gen,” troost-te moe-der. „Je snapt, Mi-mi is er erg blij mee en gaat er van-daag, en mis-schien ook mor-gen, heel niet bij van-daan. Maar dat ver-an-dert wel weer. Als ze de zon zoo lek-ker ziet schij-nen, zal ze best eens zin krij-gen, een lucht-je te schep-pen en, als ze dan weg is, kun-nen wij de klei-ne poes-jes eens goed be-kij-ken.”

Bep-pie was dien mor-gen erg vroeg op school. Ze wou het zoo graag aan Cor-rie en Rie-tje ver-tel-len. Maar die wa-ren er nog niet eens. Het duur-de een hee-len tijd eer ze kwa-men. Ein-de-lijk, daar was Cor-rie. Bep vloog op haar af en riep al uit de ver-te: „Cor-rie, hoor eens, onze poes heeft klein-tjes. Een hee-le-maal zwart en een grijs-je.”

Cor-rie vond het leuk, maar o wee, haar broer Piet hoor-de het. En die be-gon da-de-lijk weer te pla-gen.

„Die meid kletst maar wat,” riep hij. „Er zijn geen eens kat-ten die hee-le-maal zwart zijn.”

„O ja, ons poes-je is wel zwart,” zei Bep.

„Heb je hem wel goed be-ke-ken?” vroeg Piet.

„Ja hoor,” zei Bep-pie, maar met-een be-dacht ze, dat het toch ei-gen-lijk niet waar was. Ze had al-leen poes-jes rug-je ge-zien.

„Nou,” zei Piet weer, „ik zeg, dat je het mis hebt. Je moet eerst maar eens be-ter kij-ken.”

Dat wou Bep om twaalf uur heel graag doen, maar Mi-mi lag nog al-tijd in haar mand-je en ze had vast geen plan er uit te gaan. Ze was heel anders dan Bep dat van haar ge-woon was. Ze keek zoo bang, zelfs toen Bep met een stuk-je worst bij het mand-je kwam. Bep dacht: „Nou springt ze er na-tuur-lijk uit,” want dat deed Mi-mi al-tijd, maar nee hoor! Ze bleef stil-le-tjes bij haar kin-der-tjes. En toen Bep-pie vlak bij het mand-je kwam, wou ze weer haar klein-tjes weg-stop-pen. Maar ze had toch wel trek in de worst en at die lek-ker-tjes op. Ze keek toen of Bep-pie mis-schien nog meer had en ze spin-de ook wel e-ven, maar toen ze zag, dat er niets meer te ha-len was, leg-de ze weer haar kop op de klein-tjes en keek Bep hee-le-maal niet meer aan.

„Ik vind je niets aar-dig, Mi-mi,” zei Bep, maar daar gaf Mi-mi niets om. Ze deed zelfs din-gen, die veel er-ger wa-ren. Ze was boos op Does. Die wou eens gaan kij-ken bij zijn vrien-din-ne-tje. Hij be-

greep niet, wat ze man-keer-de, dat ze zoo in haar mand-je bleef. Daar-om ging hij naar haar toe en wou heel vrien-de-lijk vra-gen: „Ben je ziek, Mi-mi?”

Maar Mi-mi, die toch an-ders de hon-den-taal best ver-stond, keek ver-schrik-ke-lijk kwaad, deed haar bek wijd o-pen en be-gon te bla-zen, te bla-zen, om er bang voor te wor-den.

Does dacht, dat ze het niet zoo kwaad meen-de

en kwam nog wat dich-ter-bij. En toen — je raadt nooit, wat er toen ge-beur-de. Toen gaf die klei-ne Mi-mi die groo-te

Does een har-den klap op zijn neus. Ge-luk-kig, dat er zoo-veel lan-ge ha-ren o-ver dien Doe-ze-neus hin-gen, an-ders had het mis-schien wel ge-bloed. Nu deed het niet zoo héél erg pijn, maar toch ging Does niet voor de twee-de maal bij Mi-mi kij-ken.

En Bep-pie be-greep ook, dat ze Mi-mi maar lie-ver niet moest sto-ren. Die had al-leen oog voor haar kin-der-tjes.

Maar dat zou wel ver-an-de-ren, zei moe-der.

III.

Bij de klein-tjes op be-zoek.

Ja hoor, moe-der had ge-lijk; het ver-an-der-de wel. De eer-ste da-gen dacht Mi-mi, dat de hee-le we-reld haar niets meer kon sche-len, nu ze zul-ke lie-ve kin-der-tjes had. Ze lik-te tel-kens hun klei-ne poe-se-lijf-jes en soms zoo hard, dat ze hee-le-maal om-rol-den. Dan schreeuw-den die klei-ne din-gen, dat je het in de keu-ken kon hoo-ren. Ze hiel-den niets van die lik-ke-rij. Ze de-den net als kin-der-tjes, die niet ge-was-schen wil-len wor-den.

Mi-mi vond die poe-se-schreeuw-tjes de mooi-ste mu-ziek, die ze ooit ge-hoord had.

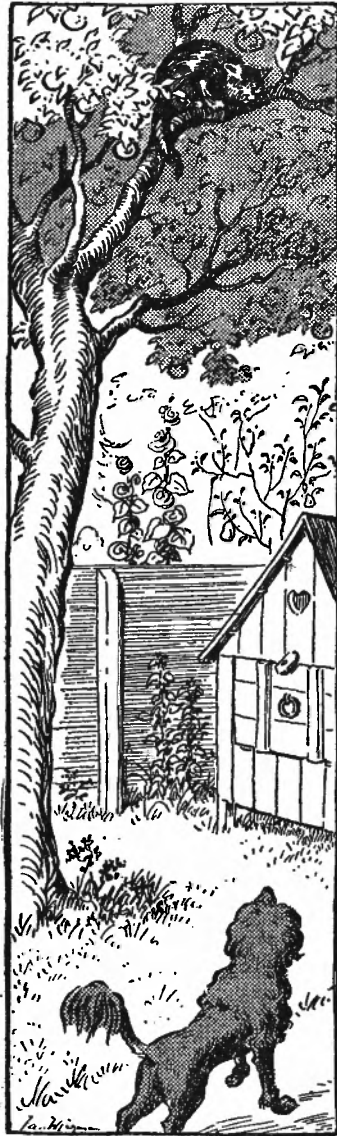
Maar na een paar da-gen ging het haar wel een beet-je ver-ve-len.

Bui-ten scheen de zon en daar zon-gen de vo-gel-tjes. Zou ze niet eens e-ven gaan kij-ken? Heel e-ven maar?

Ze ging, toen haar klein-tjes lek-ker slie-pen. Ze dacht, dan mer-ken ze niet, dat moe-der weg-gaat.

Voor-zich-tig stap-te ze uit het mand-je, keek nog eens om, nee, ze wer-den niet wak-ker, hoor!

Mi-mi was van plan, maar heel e-ven-tjes bui-ten te blij-ven, maar toen ze er was, o, toen vond ze het

er zoo heer-lijk. In een oo-gen-blik zat ze in den hoog-sten boom. Hè, als je zoo lang in je mand-je ge-le-gen had, was het toch fijn, eens weer te kun-nen klim-men en klau-te-ren. Does was ook bui-ten en Mi-mi was al weer bij-na ver-ge-ten, dat ze zoo on-aar-dig te-ge-n hem ge-weest was. Het was ook al-leen maar uit angst voor haar kin-der-tjes ge-weest. Ze was niet echt boos op Does.

Toen ze een poos-je bui-ten ge-weest was, ging ze op een draf-je weer naar huis, maar de poes-jes slie-pen nog. Heel dicht naast me-kaar la-gen ze. Toen be-greep Mi-mi, dat ze wel wat lan-ger bui-ten had kun-nen blij-ven. En

den vol-gen-den dag deed ze dat ook. Dat was op een Za-ter-dag en Bep-pie was thuis. Ze was bij moe-der in de keu-ken. Daar zag ze Mi-mi loo-pen in den tuin.

„O moes,” riep ze, „mag ik nou de poes-jes zien?”

„Ja, kom maar,” zei moe-der.

Sa-men met moe-der ging ze naar het mand-je. Does kwam er ook bij. En zoo be-ke-ken ze met hun drie-tjes de klei-ne poes-jes.

„Mag ik ze e-ven vast-hou-den, moes?” vroeg Bep-pie.

„Dat zou ik maar niet doen, Bep! Het is niet goed voor klei-ne poes-jes, als je ze op-pakt, ge-loof ik. Weet je wat? Aai ze maar e-ven.”

Dat deed Bep heel voor-zich-tig, maar toch wer-den ze wak-ker. En toen zet-ten ze een keel o-pen, een keel, of er ik weet niet wat met ze ge-beur-de. Ze kro-pen door het mand-je heen. 't Was a-ke-lig om te zien, zoo-als ze hun klei-ne, bib-be-ren-de lijf-jes uit-rek-ten. Hun kop-jes sta-ken ze in de hoog-te. Toen zag Bep-pie, dat hun oog-jes dicht wa-ren en ze riep: „O moes, ze zijn blind!”

„Dat zijn poes-jes al-tijd de eer-ste ne-gen da-gen. O-ver een week kun-nen ze zien. Dan zul-len ze ook niet meer zoo'n ka-baal ma-ken, als je ze aait.

Nu maakt het ze bang, om-dat ze nog niets zien kun-nen." Moe-der leg-de ze weer naast el-kan-der en toen zwart-je grijs-je voel-de, en grijs-je zwart-je, wer-den ze weer wat stil-ler.

„La-ten we nu maar gauw gaan," zei moe-der.
„Mi-mi komt mis-schien da-de-lijk weer te-rug."

„Hoe vond jij die kat-te-kin-de-ren, Does?" zei Bep-pie.

Na-tuur-lijk kon Does geen ant-woord ge-ven, maar hij zet-te een ge-zicht, als-of hij zeg-gen wou:
„Niet veel aan, hoor. Mi-mi lijkt wel suf, om zoo blij te zijn met die lee-lij-ke, blin-de schreeu-wers."

De poes-jes wa-ren Bep-pie ook wel wat te-gen-ge-val-len, maar één ding vond ze fijn. Ze had ge-zien, dat zwart-je echt hee-le-maal zwart was. Zij had geen wit-te poot-jes en ook geen wit neus-je, zoo-als Mi-mi. Nee hoor, het poes-je was wel hee-le-maal zwart.

Dat zou ze Maan-dag dien Piet wel eens zeg-gen. Die na-re jon-gen dacht, dat hij al-les be-ter wist dan een an-der. En al-tijd wou hij pla-gen. Maar ze zou hem, hoor!

IV.

Was dat nou goed?

Ja, ze zou hem! Maar dat was mak-ke-lij-ker gezegd dan ge-daan. Je kon toch zoo maar niet te-ge-n zoo'n groo-ten jon-gen be-gin-nen? Ze wou wel graag, maar ze durf-de niet. Daar-om zei ze het te-ge-n Cor-rie. Die zou het dan wel aan Piet zeg-gen. Ze zei: „Zeg Cor, ons zwar-te poes-je is wel echt hee-le-maal zwart, hoor! Zeg dat maar te-ge-n Piet. Dat joch weet er niks van.”

Cor-rie zei het pas een paar da-gen la-ter en toen lach-te Piet er een beet-je om. En hij ver-gat het weer. Hij wist na-tuur-lijk wel, dat er heusch zwar-te poes-jes zijn, maar hij plaag-de graag. En juist om-dat hij wist, dat Bep er al-tijd boos om werd, plaag-de hij haar va-ker dan een an-der.

Bep dacht: „Zie zoo, nou ziet die jon-gen, dat hij ook niet al-les weet.”

Maar toen ze een paar we-ken la-ter eens bij Cor-rie kwam spe-len be-gon Piet weer.

„Hoe ma-ken die kat-ten het, Bep?” vroeg hij.

„Kat-ten,” deed Bep-pie ver-ont-waar-digd.

„Nou, zijn het dan hon-den?”

„Nee, het zijn poes-jes,” zei Bep.

„O ja, poes-jes! Dat is waar ook. Jouw kat-ten hee-ten poes-jes. En zeg, ge-loof je nou nog, dat die zwar-te hee-le-maal zwart is?”

„O ja, hij is héé-le-maal zwart. Zijn teen-tjes ook.

Mi-mi heeft ro-se teen-tjes, maar die van Bob-bie , zijn zwart; net rij-pe bra-men, als je zijn voet-jes van on-de-ren be-kijkt.”

„Ha-a-a!” lach-te Piet. „Dat beest heeft al een naam ook! Bob-bie! Wat zot!”

„Niks zot!” beet Bep van zich af.

„’t Zijn wat een lie-ve poes-jes,” hielp Cor-rie.
„Ik vind Mol-lie nog aar-di-ger dan Bob-bie.”

„Nee, ik vind Bob-bie lie-ver,” zei Bep.

„Ha, Bob-bie met de bra-men-poo-ten, Bob-bie, die hee-le-maal zwart is,” gier-de Piet.

„Nou, het is echt waar. Dan moet je maar ko-men kij-ken.”

„Ja, ’k zal mal zijn. Ik weet best, dat er geen zwar-te kat-ten be-staan. Breng hem maar eens mee, dan zal ik je wel plek-ken wij-zen, waar hij nièt zwart is.”

Bep gaf geen ant-woord meer, maar tel-kens als Piet haar zag plaag-de hij haar weer en de an-de-re jon-gens gin-gen ook mee-doen.

Toen be-gon Bep er o-ver te den-ken, of het niet mo-ge-lijk zou zijn, Bob-bie echt aan de jon-gens te la-ten zien.

Als ze hem eens mee-nam naar school?

Maar — zou moe-der dat goed-vin-den? Nee, vast niet. Zou ze het eens vra-gen? Ach, moe-der zei toch „nee”. De poes-jes wer-den nu al groot en zoo flink. Ze speel-den den hee-len dag bui-ten met moe-der Mi-mi. En Does deed ook mee. Mi-mi had al-lang ge-zien, dat Does haar kin-der-tjes geen kwaad

zou doen. Hij vond die klei-ne poes-jes nu wel leuk. Heel an-ders, dan toen hij ze den eer-sten keer zag.

Bob-bie was de groot-ste van de twee en van haar hield Bep nog al-tijd het meest. Zij had zoo'n leuk kop-je met zul-ke on-deu-gen-de oo-gen. Mol-lie was ook lief, hoor! Maar ze was niet half zoo gui-tig als Bob-bie. Die ver-zon tel-kens wat an-ders. Dan ging zij zich aan de gor-dij-nen schom-me-len, wat moe-der na-tuur-lijk niet heb-ben wou, dan kroop ze in va-ders schoen, dan beet ze in-eens in Does zijn staart, ter-wijl die be-daard in het zon-ne-tje zat. Een an-de-ren keer deed ze de hee-le fa-mi-lie schrik-ken, door in een em-mer wa-ter te dui-ke-len. Ze was op den rand ge-klau-terd, had toen ze-ker in het wa-ter haar ei-gen grap-pi-ge snuit-je ge-zien en mis-schien wel ge-dacht, dat het een an-der poes-je was. In elk ge-val, ze was er in-ge-roid en had toen een keel o-pen-ge-zet dat moe-der, Mi-mi, Does, Mol-lie, al-le-maal kwa-men aan-ge-rend. Moe-der had er de klei-ne dren-ke-ling gauw uit-ge-haald en Mi-mi was vol ij-ver aan het lik-ken ge-gaan.

En wat deed toen de klei-ne on-deugd? Ze sloeg haar moe-der met al-le vier de poot-jes in 't ge-zicht. Har-te-lijk, hè?

Mol-lie deed ook wel dap-per mee, maar Bob-bie moest eerst al-les voor-doen. En dat deed het schelm-pje graag.

Bep-pie ver-tel-de el-ken dag hee-le ver-ha-len aan haar vrien-din-ne-tjes en die von-den de poes-jes ook zoo leuk. Cor-rie had al vaak ge-zien, dat Bob-bie hee-le-maal zwart was en dit ook te-ge-n Piet ge-zegd. Maar die bleef vol-hou-den, dat het niet kon.

Toen kwam er een plan-ne-tje in Bep-pie's bol-le-tje op. Een mooi plan-ne-tje. Ten-min-ste — zoo dacht zij er o-ver.

Ze had Mi-mi al eens met de klein-tjes een eind-je van huis in een an-de-ren tuin ge-zien. De klein-tjes lie-pen haar o-ver-al na en ver-dwaal-den daar-om heusch niet.

Toen nam op een keer Bep de poes-jes in haar han-den en liep er hard mee weg. Mi-mi vloog haar ach-ter-na. Nu dacht Bep-pie: „Als ik Bob-bie mee naar school neem, een eind-je, dan loopt Mi-mi na-tuur-lijk ook mee en als ik haar dan weer neer-zet, gaan ze sa-men naar huis. Zoo zou ik haar aan Piet kun-nen la-ten zien. Ik zie hem ge-woon-lijk al een eind vóór school.”

Ja, dàt zou ze doen!

Moest ze het niet eerst aan moe-der vra-gen?

„Nee,” dacht ze, „dat doe ik niet. Want als moe-der nee zegt, kan ik er niet aan be-gin-nen. Dan zou het stout van me zijn, als ik het deed. Nu heeft moe-der niet ge-zegd, dat ik niet mag.”

Zou Bep-pie nu ge-lijk heb-ben?
Wat den-ken jul-lie er van?

Een paar da-gen la-ter kon het zoo mooi. Moe-der was bo-ven en va-der was al weg. Vlug pak-te Bep Bob-bie op en vloog er mee weg. Mi-mi haar ach-ter-na, maar klei-ne Mol-lie ren-de ook mee.

Mi-mi dacht, dat het weer een grap-je van Bep

was en ze Bob-bie wel gauw zou neer-zet-ten. Maar ze liep de-zen keer zoo ver en zoo erg hard. Mi-mi werd bang op dien groo-ten weg, waar ze nog nooit ge-weest was en be-gon ver-drie-tig te mi-au-wen. En toen Mol-lie er ge-noeg van kreeg en een hek-je in-ging, wist Mi-mi hee-le-maal geen raad meer.

Haar ee-ne kind-je in een vreem-den tuin, haar an-de-re in Bep-pie's han-den, wat moest ze toch be-gin-nen. Ze jam-mer-de: mauw, mauw, mi-auw, mauw, mauw.

Maar Bep ren-de voort, want daar in de ver-te zag ze Piet. Nu zou hij zien, dat haar poes-je zwart was.

„Piet, Piet!” riep ze.

Hij stond stil.

„Nou, hier is Bob-bie! Zie je nou, dat ze zwart is?”

Piet nam het poes-je in zijn ee-ne hand, maak-te met zijn an-de-re het bek-je open en zei: „Nou, kijk eens, hier is hij rood, hè?”

„Naar joch!” zei Bep, maar Piet lach-te haar har-te-lijk uit.

Hij bleef Bob-bie vast-hou-den en plaag-de nog een beet-je door tot — o schrik — daar be-gon een klok te slaan. Ne-gen uur! Vrees-lijk!

Piet zet-te Bob-bie neer en be-gon te ren-nen. Zon-der te den-ken vloog Bep hem ach-ter-na. Nog net vóór de juf-frouw ging bid-den was ze bin-nen.

V.

O, die Does!

De juf-frouw bad!

Bep luis-ter-de niet.

Bep dacht aan Bob-bie.

O, als hij eens ver-dwaal-de!

„Be-waar ons voor de zon-de, voor al wat niet is naar Uw wil, geef, dat we bij al-les er aan den-ken mo-gen, dat Gij ons ziet”

Kijk, dat hoor-de Bep-pie toch!

O ja, de Lie-ve Heer had haar ge-zien, de Lie-ve Heer zou boos op haar zijn, maar — de Lie-ve Heer wist ook, waar Bob-bie was. De Lie-ve Heer kon Bob-bie weer thuis bren-gen. Zou ze het dur-ven vra-gen? Zou de Lie-ve Heer wel naar haar wil-len hoo-ren?

De juf-frouw zei „a-men”, maar Bep hoor-de het niet. Beb bleef met haar oo-gen dicht zit-ten.

„Bep-pie!” zei de juf-frouw.

Toen keek ze op en zag een hee-le-boel la-chen-de ge-zich-ten. De kin-de-ren von-den het na-tuur-lijk erg raar.

Bep kon zich niet meer goed hou-den en barst-te in snik-ken uit.

„O, juf-frouw, 't is zoo erg, ik heb Bob-bie mee-ge-no-men, o, als hij maar niet weg is.”

De juf-frouw kwam naar haar toe en zei: „Ver-tel me eens kalm, wat er ge-beurd is, Bep-pie!”

Bep ver-tel-de.

De juffrouw vond het ook erg.

Ze zei: „Ga maar gauw kij-ken, of je Bob-bie nog ziet en loop an-ders maar e-ven naar huis, om het aan moe-der te ver-tel-len.”

Die lie-ve juf-frouw, hè?

Beb liep zoo hard als ze kon en riep maar al-door: „Bob-bie! Bob-bie!” Maar ze hoor-de of zag niets van het poes-je.

Hui-lend kwam ze thuis.

Je kunt be-grij-pen, hoe moe-der schrok, toen ze

Bep zoo maar on-der school-tijd thuis zag ko-men. En ze schrok nog meer, toen ze van Bob-bie hoor-de. Ze ging gauw bui-ten roe-pen en toen kwam Mi-mi met Mol-lie. Maar Bob-bie was er niet. En die ar-me Mi-mi schreeuw-de zoo droe-vig.

Bep moest weer naar school.

„O moes, bent u erg boos op me?” vroeg ze.

„Ik ben erg be-droefd om die ar-me Mi-mi en ook, om-dat mijn kind-je zoo-iets deed, zon-der het aan moe-der te vra-gen.”

„O moes-je, moes-je, ik vind het zoo erg,” huil-de Bep-pie.

„Ja, ik ook,” zei moe-der.

„Wilt u weer goed op me wor-den,” vroeg Bep met een be-nauwd stem-me-tje, „ik heb er zoo'n spijt van.”

„Ja; dat wil ik wel. Ik hoop, dat je nooit weer zoo on-ge-hoor-zaam zult zijn.”

Moe-der gaf Bep-pie een kus en toen was ons kind-je wel een beet-je min-der be-droefd, maar ze zag toch wel, dat moe-ders ge-zicht nog lang niet vroe-lijk stond.

Nee, Bep was zelf ook niet vroe-lijk.

Als Bob-bie eens nooit meer te-rug-kwam?

Ze was al bij-na de deur uit, toen ze nog weer om-keer-de. Met een er-ge kleur vroeg ze:

„Moes, zou ik voor Bob-bie mo-gen bid-den?”

„Ja,” zei moe-der, „dat mag je. Maar dan moet je ook aan den Lie-ven Heer om ver-ge-ving vra-gen.”

Bep-pie was heel blij, dat ze tòch bid-den mocht. Ze was bang ge-weest, dat de Heer niet naar zoo'n on-deu-gend kind zou wil-len luis-te-ren, maar als moe-der zei, dat het wel mocht, dan mocht het na-tuur-lijk.

En toen ze weer op school was, zei de juf-frouw het ook. Die zei:

„Als we echt be-rouw heb-ben o-ver het kwaad, dat we de-den, mo-gen we ge-rust tot den Heer gaan en hem al-les ver-tel-len. Hij hoort ons al-tijd en Hij wil ons al-les ver-ge-ven.”

Bep-pie kon niet op-let-ten dien mor-gen. Ze dacht er maar o-ver, of Bob-bie al weer te-rug zou zijn.

De juf-frouw be-greep het wel en zag daar-om maar wat door de vin-gers.

Wat was die Bep gauw thuis.

Maar — Bob-bie was er niet.

En Mi-mi klaag-de zoo.

Mol-lie mi-auw-de ook al zacht-jes mee en hielp haar moe-der zoe-ken. Och, och, wat een droef-heid! En dat al-le-maal door Bep-pie's schuld. Ze was blij, toen ze weer naar school kon. En in school ver-lang-de ze weer naar huis.

Om vier uur was Bob-bie er nòg niet.

Bep-pie ging bij moe-der in de ka-mer zit-ten met een pren-ten-boek voor zich. Maar ze keek niet naar de plaat-jes en las ook niet, wat er on-der stond.

Om zes uur gin-gen ze bo-ter-ham e-ten. Va-der was nu ook weer thuis. Moe-der had hem al-les ver-teld. Hij had Bep-pie niet be-knord, maar wel héél don-ker ge-ke-ken en het hoofd ge-schud.

„Dat Bep-pie zóó doen kon,” zei va-der al-leén maar. En dat maak-te Bep-pie's ver-driet nog er-ger.

An-ders werd er voo-lijk ge-praat, maar nu was het zoo stil.

„Waar is Does?” vroeg va-der in-eens.

„Ik weet het niet,” zei moe-der. „Om een uur of vier heb ik hem uit-ge-la-ten en hij is nog niet te-rug.”

„Hé, dat is vreemd,” zei va-der. „Does is an-ders al-tijd gauw te-rug en voor-al wan-neer er ge-ge-ten moet wor-den is hij graag thuis.”

Toen op-eens:

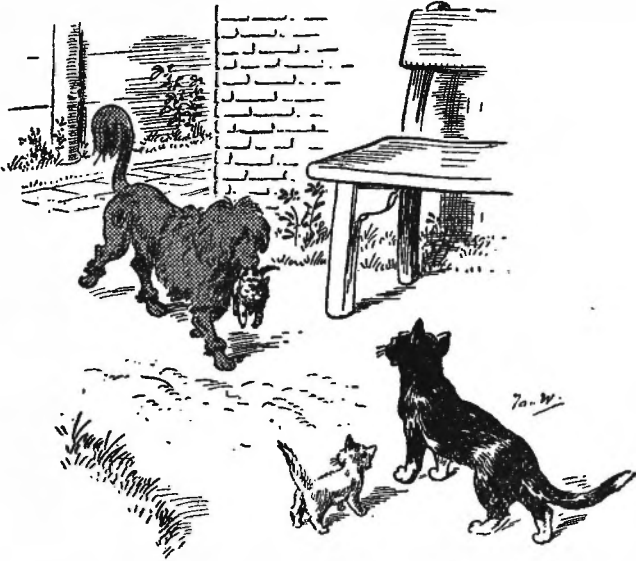
„Moes — va — kijk — Does — Bob-bie” riep Bep en vloog van ta-fel, zon-der er aan te den-ken, dat ze dit ei-gen-lijk niet mocht. Va-der en moe-der wa-ren trou-wens ook op-ge-vlo-gen en snel-den naar de voor-deur.

Maar Does was met Bob-bie al achter-om ge-rend.

En dáár was Mi-mi!

Wat een blijd-schap!

Mi-mi lik-te haar kind-je, Mol-lie sprong blij haar

moe-der bo-ven-op den kop en klei-ne Bob-bie liet zich de-zen keer ge-dul-dig was-schen. Ze kroop dicht te-ge-n haar moe-der aan en Does keek, of hij zeg-gen wou: „Heb ik er dat niet net-jes af-ge-bracht?”

„Ojou slim-me, slim-me Does,” zei va-der. „Jij moet gauw een lek-ker stuk-je vleesch heb-ben, hoor!”

Moe-der was óók zoo héél blij.

En Bep-pie? Nou, daar hoef ik niet veel van te zeg-gen, hè? Dat be-grij-pen jul-lie wel.

Na het e-ten mocht Bep-pie nog een half uur-tje naar bui-ten.

Ze ging naar het bleek-veld-je ach-ter het huis. Daar lag Mi-mi met haar twee kin-der-tjes. Daar was ook Does.

Bep-pie ging naast hem zit-ten, sloeg haar arm om zijn hals en leg-de haar hoofd-je te-gen zijn zwar-ten hon-den-kop.

„Ja, Doe-ze-man,” zei ze heel zacht, „va-der heeft ge-lijk. Jij bent een slim-me, slim-me hond, maar als de Lie-ve Heer je niet ge-hol-pen had, zou je nooit Bob-bie ge-von-den heb-ben.

De Lie-ve Heer heeft jou den weg ge-we-zen, Does!”

Does keek heel te-vre-den en zet-te een ge-zicht, of hij zijn klei-ne vrouw-tje best be-greep.

